

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 45.

V čertik 4. listopada 1852.

Tečaj V.

Beseda o govorskih zadevah.

V drugim tečaju „Zgodnje Danice“ 1850 je bil nekdo vprašanje dal: „Je li svetovati, govor v ravno tisti srenji kterikrat ponavljati?“ in sam odgovoril, „de ne.“ Povedal je tudi v poterjenje svojiga odgovora izgled nekiga neimenovaniga fajmoštra, kako ga je bila njega dni po dokončani božji službi neka ženica zavoljo čez deset let ponovljeniga govora serčno pohvalila in zahvalila; on pa de se je zato jako sramoval (o napčna sramožljivost!) in terdno sklenil, ne več svojih govorov ponavljati.

Meni se ta misel tako kriva in napčna zdí, de sim zmirej do zdaj pričakoval, de jo bo kdo očitno zavernil. Jest menim, de ne le svetovati, ampak grozno koristno, celo potrebno je, marsikaki govor v ravno tisti srenji kterikrat, če ne še večkrat ponoviti, posebno med priprostimi kristjani po deželi; zakaj prederznem se izreči, de obeh govorjenje spričuje, de ne poznata prav njih duhovnih lastnost, ne njih potreb, in vidi se, de imata le razvajene mestjane pred očmi, kteri večidel zmirej le kaj noviga slišati želijo, kterih marsikteri cerkvene govore bolj z ušesi kot s srcem poslušajo, zatorej so jim radi le novi, ušesa prijetno šegetajoči govori po volji in jih hvalijo, ako tudi njih serce prazno ostane, kakoršno je bilo. Takim, se vé, bi se ponovljen govor ne prilegel; če bi jim bilo tudi ravno tako, če ne še bolj potrebno, kakor kmetam, tisto resnico svete vere večkrat zaslišati *). Ko bi to ne bilo prav, zakaj pa je sv. apostel Janez svoj govor tolikokrat ponavljal, de so se bili njegovi poslušavci za res že tega navešali, ker se je to silo velikokrat, pa vender, kakor jim je bil on sam na njih vprašanje odgovoril, ne se prevečkrat zgodilo? — zakaj se pa po povelji katoliške cerkve vsako nedeljo leto za letam ravno tisti list ali branje in ravno tisti evangeli vernim bere? — zakaj je priporočeno, če ne celo zapovedano, kersanske nauke tako razdeliti in vverstiti, de se v dveh letih vs katekizem skonča? — Kdor je tedej več let v tisti srenji, ali bo mar v drugič in tretjič spet od kraja kersanski nauk drugače razlagati zamogel in smel, kakor prvič? de bi svoje čede v kersanskih resnicah ne zmešal, in se mu očitjanja bati ne bilo, de novo vero uči?

Priprosti kristjanski poslušavci, posebno na deželi, so pa taki, de so sicer večidel besede božje žejni in lačni, ktero tudi z veseljem poslušajo,

vejo tudi med govorom in govorom razlečiti, kdaj in kteri je bil lepši in boljši; pa si pervikrat vunder le malo zamerkajo; ko pa taki pravi izraelic brez zvijač drugič ali tretjič čez kej časa ravno tisto resnico spet razlagati sliši, obljubim, de je tak govor njegovimu sercu prijetniši, kakor ušesam marsikteriga razvajeniga meščana se tako umetno osnovana in izpeljana, in še tako po sekiricah izgovorjena nova pridiga! Namest sto drugih naj bo izgled v imenovanim listu omenjena žena, ktera je, gotovo ne iz hinavšine se perlizovaje, ampak svetiga veselja navdihnjena v imenu mnogoterih drugih poslušavcov rekla: „O gospod oče! (ko ga je bila pred cerkevjo za roko prišla in mu jo psala) de bi nam pač hotli današujo pridigo večkrat ponoviti! ktero sim že pred 8 ali 9 leti iz njih ust slišala, in mi je grozno dopadla; dans pa me je še neizrečeno bolj razveselila.“ Tak govor se veliko pazljivši poslušaj, ko prvič, in si tudi se več in bolje zapazi. Sam sim že marsikteriga slišal reči: take reči, ktere že nekoliko vém, te se mi prijetno zdí poslušati, in se mi tudi posebno serca prijemajo.

Ne bom terdil, de bi se en govor pogosto ponavljati mogel, le to se mi napčno zdí, terditi, de bi se nikdar ne smel; marsikteriga pa o nekterih verskih resnicah je pa koristno in celo potrebno, večkrat ponoviti, de se željam in potrebam mnogoterih poslušavcov ustreže.

Pa tudi vém in spoznam, de kristjanski govorniki današne dni ze sami od sebe niso posebno nagnjeni, svojih že kdaj povedanih govorov spet ponavljati, tudi jest sam ne, ker čuti se po navadi, nekaka otožnost in merzlota, de ne rečem, zopernost, kaki govor ponoviti, de se mora to le z nekako silo in komaj premagljivo mlačnostjo zgoditi; in jest se bojim, de le te bolezní nimamo sami od sebe po natori, temuč de nam jo skušnjavie, sovražnik vsiga dobrega, sam vpihava, ker se boji sadu in prida, kteriga bi ponovljeni govori roditi utegnili.

Še celo od glediša sim že večkrat slisal, de so poslušavci in gledavci mnogokrat terjali, de se jim je že slišana pesem ali pa igra še večkrat mogla ponoviti. —

J. Plemelj.

Pastirski list

precastiliga Goriskiga velikiga škofa.

(Dalje in konec.)

Dobro vemo, de nasledek greha so nadloge; tudi moramo spoznati resnico besed svetiga pisma,

*) Razloček je, se vé, ponoviti resnico v ravno tisti, in ponoviti jo v drugi — novi obleki. Nad poslednjim — pogostim ponavljanjem zlasti nekterih resnic sploh mende nihče ne dvomi; gospod P. tukej, kakor je znati, zagovarjajo ponavljanje v ravno tisti obleki. Vred.

ki pravi, de je svet hudoben (Skriv. razod. 11, 15.), in pa, de se dan današnji mende bolj, kot druge krati, spolnuje, kar je evangelist rekel, de ljudje temo bolj ljubijo ko luč (Jan. 3, 19.); in morebiti, de je tudi veliko tistih, kateri so ne zdavno odpustike zadobili, se pa zopet po pasje vernili v blato pregreh, ktere so vender iz serca obžalovali (2. Pet. 2, 22.): tadaj ni čuda, de nas roka Gospodova hudo tepe. Če hočete torej zadobiti usmiljenje pri Bogu; če hočete, de se njegova jeza potolazi; če hočete, de so vam nadloge, ki vas zavoljo vaših pregreh stiskajo, v vaš prid, ter odjenjajo: odpravite s poti, kar vam te nadloge nakopuje; vernite se k gospodu, očistite in postergajte stari kvas, ponovite se v duhu in v resnici, oblecite našiga gospoda Jezusa Kristusa, bodite pravični in prizadevajte si Bogu dopasti po resnični, odkritoserčni in ponižni spovedi. „Molitev tistiga, ki se poniza,“ tako beremo v svetim pismu. „predere oblake,“ in se kvisko vzdiguje, dokler ne pride do Gospoda; in se ne loči od njegoviga trona, dokler je Bog ne usliši. (Sir. 35, 21.)

Obudite tadaj, prelubeznjivi bratje! tisto gnado, ki vam je bila pri svetim kerstu podeljena. Naj bodo kakor koli veliki vaši grehi, zaupajte le v Boga, ki je dobrotljiv in nezmerno usmiljen (Ps. 119, 7.): zakaj ni ga dolga, kteriga bi Bog spokorniku ne odpustil, ako se človek le v resnici spokori in k duhovnemu sodniku stopi tako odkritoserčno, kakor zgubljeni sin, s tako zalostjo čez grehe, kakor Magdalena, s tako resničnim sklepam se polboljšati, kakor Cahej.

Razum odpusanja svojih grehov pa, in večnih strafig, zadobite tudi pri tej priloznosti lahko še odpusenje vsih časnih strafig, ali, kakor navadno pravimo, popolnoma odpustek.

Vi veste, kaj uči naša sveta vera, de, kadar namrec človek po sv. kerstu zopet smertno gresi, si zasluži večno pogubljenje, in več časnih strahovanj (strafig). Večne kazni (strafige) se mu odpustijo, kadar vredno prejme zakrament svete pokore, casne pa ne vselej, akoravno ga duhovin od grehov odveže: te casne kazni mora grešnik tadaj, de božji pravici zadosti, terpeti ali že na tem svetu, ali pa na umim. Ker pa je naš Zveličar posebno pervaku apostelnov, svetimu Petru, izročil ključe nebeskiga kraljestva, de naj odpira in zapira, veže in razvezuje: in ker so rimski papeži nasledniki svetiga Petra, imajo tudi oni oblast in pravico, vernim kristjanam po neskončnim zasluženju Jezusa Kristusa in po obilnih zaslugah njegovih Svetnikov tudi casne strafige odpustiti, kar se posebno zgodi ob priloznosti svetiga leta.

De pa odpustiki zares zaželjeni sad prinesejo, in kristjanov se bolj lenih v dobrim ne storé, mora pri zadobljenju odpustikov človek pokazati, de v resnici nekako napreduje v ljubezni do Boga in do bliznjiga, posebno s tim, de vestno in na tanko vse spolni, kar je za zadobljenje odpustikov storiti zapovedano. V ta namen so tudi zdaj sveti oče papez neke pobožnih del zapovedali. Ktere pobožne dela pa de vam bo treba doprinašati, de leta popolnoma odpustek zadobite, prav lahko povzamete iz papezeviga ze omenjeniga lista, kateri se začne z besedami „Ex aliis Nostris,“ in ki ga nekaj tu sem postavimo.

„Ker zaupamo na usmiljenje vsigamogočnega Boga“ (tako govore sveti oče papez v tem listu), „in se naslanjamo na oblast, ktero je nam, akoravno nevrednim, podelil v svojih apostelnih Petru

in Pavlu, dovolimo in podelimo popolnoma odpustike v podobi svetiga leta, kateri se zamore po priprošnji obrniti tudi v prid tistih duš, ki so v vicah, vsim vernim vaših škofij obojiga spola, kateri bodo v enim mescu, ki ga bo slehern izmed vas (t. j. vsak škof za svojo škofijo) za to odločil, in dan napovedal, kdaj se ima začeti, ponižno in skesano svojih grehov se spovedali, sveto odvezo grehov zadobili, in tako očišeni spodobno prejeli zakrament presvetiga Rešnjiga Telesa; ter bodo ali tri cerkve, ktere jim boste vi odkazali, ali pa trikrat eno cerkev obiskali, in v nji molili in prosili Boga za poviksanje svete cerkve in apostolskiga sedeža, za iztrebljenje krivih ver, in za mir in spravo med kersanskimi poglavarji in za edinost med kersanskimi ljudstvi; tudi se bodo v tem mescu enkrat postili, in milošino ubogim podelili, kakor vsakteri premore in kakor mu njegovo pobožno serce svetuje, tudi še milodar dali v sveti namen razširjanja svete vere (kar vaši škofji skerbi goreče priporočimo). Zato de pa zamorejo zadobiti te odpustike tudi nune, in vse tiste osebe, ktere so šle v kak samostan, de tamkej ves čas svojiga življenja ostanejo, kakor tudi tisti, ki so po ječah, ali bolni, ali pa zavoljo družih zadržkov ne morejo spolniti vsih omenjenih dobrih del; podelimo oblast spovednikom, ktere si bodo lahko zbrali, kakor bo rečeno, de zamorejo te zapovedane dobre dela v druge spremeniti, ali pa jih odložiti na drug bližen čas; tudi jim podelimo oblast gledé na tiste otroke, kateri niso še pristopili k svetimu obhajilu, de jih zamorejo tudi pred časom pustiti k Božji mizi.“

Vsled tega lista našiga svetiga očeta papeža in z oblastjo, ki vam je dana, odločimo tadaj v zadobljenje tega popolnoma odpustika tistih trideset dni, ki se začnejo s prvo adventno nedeljo, to je, 28. listopada, do praznika svetiga Janeza evangelista, ki je 27. dan grudna tega leta 1852 tako, de naj se tudi 27. dan grudna še tem 30 dnem prišteva.

Verni, ki v Gorici stanujejo, imajo trikrat cerkev obiskati tako: de enkrat obišejo veliko cerkev, če tudi niso pod njeno faro: svojo lastno farno cerkev mora vsakteri saj enkrat obiskati; in v tretjič, če kdo svoje lastne cerkve dvakrat s tem namenam ne obiše, mu je tudi dovoljeno, de zamore obiskati cerkev Matere Božje na Kastanjevici.

Po mestih in krajih zunej Gorice, kjer je več cerkev, postavim v Gradiški, Terziču (Monfalcone), Gradu, Karminu i. t. d., in sploh po deželi, zamore dekan s fajmoštram tistiga kraja vred zunej domače cerkve, kamor ob nedeljah in praznikih ljudstvo k sveti maši hodi, po želji ljudstva tudi še eno drugo cerkev odločiti, de naj se enkrat obiše v zadobljenje odpustika.

Pri zapovedanim obiskovanju cerkve naj se pred altarjem, kjer se sveto Rešnje Telo hrani, ali pa pred altarjem, kjer je morde ravno izpostavljeno, pobožno in s zbranim duham obude tri Božje čednosti: vera, upanje in ljubezin, s popolnoma grevengo, in zraven tega naj se pobožno moli pet Očenašev, pet Česenasimarij in Čast bodi Bogu po zgorej izrečenim dobrim namenu svetiga očeta papeža. Prav bo pa vsakteri storil, de k tem še druge molitve pristavi, postavim: spokorne molitve iz kakih dobrih molitevnih bukvic, ali pa tretji del svetiga roženkranca i. t. d.

Ker je zapovedano, v zadobljenje tega odpustika enkrat se postiti, naj se za to odbere sa-

bota, (pa ne kvaterna sabota), ali pa tudi pone-
deljek ali torek.

Milodar za razširjanje svete vere vam pose-
bno priporočimo podeliti za misjonarje v srednji
Afriki.

Ko bomo 31. grudna, zadnji dan leta, Boga
zahvalili za vse dobrote, ki nam jih je to celo leto
podelil, ga bomo ob enim tudi pohlevno in serčno
zahvalili za milost tega svetiga leta.

Milost našiga gospoda Jezusa Kristusa, lju-
bezin Božja in deležnost svetiga Duha bodi z vami
vsemi. Amen. 2 Kor. 13, 13.

Iz nadškofijskiga prebivališa.

V Gorici v god sv. Lukeža evangelista, 18.
kozoperska 1852.

Frančišek Ksaveri,
nadškof.

Misjonske naznanila

*g. Dr. Knobleherja do središnjega odbora Marijne
drušbe na Dunaju.*

(Dalje.)

Ko smo se z Arabljani, ki so kruh pekli, po-
govarjali, nas je trobenta poklicala k obedu; vsčč
nam je bilo ter smo se začudili, tudi v pušavi mizo
tako napravljeno zagledati, kakor smo bili že od
prihoda v Kairu navajeni. S popotvanjem perviga
dneva v pušavi smo bili sploh bolj ali manj zado-
voljni. Tudi moji tovarši so se prepričali, de se
tudi v pušavi kuha, de se tudi tukaj človek zamo-
re najesti in napiti: in tisti, ki so zjutraj z boje-
čim srcem velbljude zajahali in, se zatajevaje,
golo skalovje in suho peševje po strani pogledo-
vali, so zopet serce dobili in se veseli kmalo k po-
čitku podali, poskusit, če se bo per peševničarju
tudi ravno tako dobro spalo. Kmalo je bilo spet
okoli in okoli vse tiho, le sem ter tje se je še kak-
šin glas slišal, ki je pa tudi sčasoma umolknil.
Tudi ognji so ugasovali, in le sem ter tje je še
pihljajoča sapica iz rudeče žerjavice bled plamenček
spihovala, ki je v trenutku zopet zginit. Ljudje in
živali so na suhim pesku dobrotniga spanja iskali,
de bi skupaj počili, kakor so se skupaj ob vročim
dnevu potili. Po našim odhodu iz Kaira je bil ta
večer prvi, ki nam ni bilo treba po noči čuti. Če
pa tudi dans ni bilo treba v prazni pušavi zavoljo
varnosti čuti, je vendar hladna jasna noč sama tako
mikavna bila, de niso vsi moji tovarši precej po-
spali. Jaz in tisti, ki so se po popotvanju manj
trudne čutili, smo še dolgo čuli. Nismo se mogli
zadosti nagledati svetlih zvezd, ki so tolikanj lepo
na nebu migljale in na peševno dolino berlele, in
smo se še pogovarjali, ko se je Orion že vpik na-
šiga šotoriša perkazal in nas opominjal, si po zgledu
unih iti novih moči za prihodnji dan iskat. Niso še
zvezde na jasnem nebu zginitile, že je trobenta tri-
krat zabučala in karavano iz terdiga spanja zbu-
dila. Na našim ognjišu se je že kurilo, nam krep-
kiga kofeta perpraviti. Urno so bili vsi v šotorišu
po koncu, in mi smo se Stvarniku zahvalili za do-
brotni počitek, ki nam ga je tako obilno podaril.
— Arabljani so šli po sedla, velbljudi so bili kmalo
sklonjeni med skrinjami, ki so jih bili sinoč odlo-
žili, tovorina se je spet na te štirnogate pušavne
ladije nakladala, in v pol uri smo zapustili gostiv-
nico, kjer ni bilo nič treba plačati, ter smo prav
po vojaško v dolgi versti skoz dolino za trobentar-
jem šli. Popotvanje je bilo v hladni juterni sapi

veliko prijetniši, kakor v vročih urah pretekliga
dneva, in okrajina, po solnčnim izhodu razsvitlje-
na, je bila ravno tako lepa, kakor sinoč. Sleherni
je tiho jezdaril, v jutranje premišlovanja zamak-
njen ali pa duhovne molitve opravljaše, dokler ni
bilo solnce že visoko na nebu, ki je, brazdato pe-
ševje v lesku, robate gore temno višnjevo razsvit-
lovaje, tudi nas jelo sčasoma ogrevati. Jel je to-
varš s tovaršem se pogovarjati, ta ali uni pa do-
mačo pesem prepevati, katero smo vsi veselo po-
prijeli, kakor de bi po dolinah med domačimi go-
rami popotvali. Ali pogled ogorelih golih pečin in
solnce, tako blizo, nas je opomnilo, de smo daleč
v ptuji deželi, v ptujimi podnebjih, sredi strašne
pusave, kjer ni žive stvari. Kraji, skoz ktere smo
danas šli, so bili precej mnogoteri, zdaj strašno
divji, zdaj pa prijetni in veseli. Včas se je dolgi
dol v sotesko zvožal, ki se je med stermim in vi-
sokim peševjem vila in skoz katero se je vsa ka-
ravana, mož za možem, velbljud za velbljudam,
v nedosegljivi versti posameznim dalje premikala.
Otovorjene živali so mogle zdaj stopinjo za sto-
pinjo robate kamna skerbno in varno meriti, zdaj
čez jame in sterme prepade, s pešenimi zameti za-
sute, do kolena se vdiraje, po mehkim pesku te-
zavno v dol iti. Po drugih krajih so se večji okro-
gle ravnine perkazale podobne jezeram iz katerih
lepi otoki z obilno homei molč. Iz vsih krajev v
solnčno pešeno morje veliko dolin seže, ki jih ster-
me spodkopane pečine tamno obsenčujejo.

(Dalje sledi.)

Mertve v miru pusti!

V nar večji Pariški bolnišnici je podzemljski
prostor, kteriga mertvasnico imenujejo in se v njim
nad mertvimi pred pokopovanjem čuti mora. On-
dotni čuvaj, malopriden človek, je pred nekaj ča-
sam precej dolgo že svojemu varstvu zročene merlice
skerbno preiskoval in si kje pozabljene perstane in
druge reči perlastoval. Nedavno je bilo truplo člo-
veka, ki je za vodenico umerl, v mertvasnico per-
neseno. Komaj so nosici odšli, je čuvaj že tudi
navadno preiskovanje vganjal, je za dolžimi mer-
licevimi lasmi dva zlata uhana najdel, jih urno od-
terga. Ko hrum stopinj slisi, uterdi po zapovedi
berž na perste trupla vervico zvončika, dene mer-
licu roke na persih križem in gre v bližnjo spav-
nico na svojo posteljo, zraven ktere pri glavi je
bil imenovani zvonček obesen, kateri je ozivljenje
na videz mertviga na znanje dal. Nekaj ur preide,
čuvaj je svoj rop dobro spravil in terdno zaspal.
Ko polnoč udari, se tudi njemu zvonček pri glavi
na postelji oglasi. Prestrašen iz spanja plane in
misli, de se mu sanja — zvonček pa se vdrugič
oglasí, močnejše, strašnejše ko popred. Zdaj mer-
zel pot oblije celo prestrašeniga čuvaja, se spomni
nad merlicem storjeniga ropa, z grozovitnim kričem
na tla telebi. Ljudje pridejo: vsake besede nezmo-
žni tat kaže na zvonček. Ljudje hite v mertvasni-
co k merlicu. Pa le natorno, navadno se je bilo
pri njem zgodilo: otok odjenjuje, roka za roko
zdersne znad života in vsaka nategne zvonček. Ču-
vaja mertvud zadene in umerje. Tako je bil kaz-
njen ropar nad merlicem. T.

Ogled po Slovenskim.

Iz Gorenjskiga. Povsod se pobožni duh Sloven-
cov veselo kaže. Ze od nekdanj slov njih lepe cerkve;

in tudi dan današnji ne prejde mesec, da bi se od novih cerkev ali drugih cerkovnih naprav ne bralo, ker lepe cerkve in lepo vbrano zvonjenje so Slovence narveči ponos. Ob kratkim hočem tukaj povedati, kar se je zadnje leta, v katerih se je po svetu toliko pohujšalo, pa tudi dosti zboljšalo, na gornji strani Kranjske tehantije napravilo. 26. kimovca so milostljivi knez in škof lepo in veliko, po bizantinsko izdelano farno cerkev v Goričah slovesno posvetili. Lansko leto jo je domači zidarski mojster iz Huj dodelal. Fara, desiravno majhna, je mende večji del vse iz lastnih stroškov naredila. — 8. velieiga serpana so častiti gosp. Kranjski tehant lepo novo cerkev na Visokim v Šent-Jurski fari blagoslovili. Anton Leben, zidarski mojster iz Polhoviga Gradca, jo je umetno sozidal. Sila ljudi je bilo privrelo k ti slovesnosti, kakor tudi lansko spomlad, ko so častiti gosp. tehant podstavni kamen cerkve blagoslovljali, posebno ker zadnje slovesnosti v tem kraju mende še ni bilo viditi. — V Srednji Vasi, tudi Šent-Jurske fare, so letas staro streho in strop pri cerkvi poderli ter ju zdaj iz noviga delajo. — V Vogljah, ravno te fare, so nov farovž, v Hotemožah veliki zvon, v Hrastju zvonove in uro napravili, na Hujah zvonik na novo pokrili in v Šent-Jurju šolo zidali. — Pred Dvorom so si v kratkim nove orgle in nov tabernakelj napravili in letas prav lep farovž pozidali; v Kokri pa so si te leta nove zvonove napravili. — Če premislimo slabe letine, ki so bile zaporedoma v tem kraju, se moramo gorečnosti ljudi za Božjo čast in lepoto Božjih vež zares čuditi.

Iz Oreška. Bl. — Dolgo predolgo sim že pričakoval, kadaj bom od slovesno obhajanja, za Postojnsko farno imenitniga praznika v kakim časniku kaj bral; pa moje pričakovanje je zastonj. Govorim od nove maše, ktero je poslednjo nedeljo mesca veliciga serpana častiti gospod Janez Fajdiga, rojen Postojničan, pel. Ker se ne vedo tudi naj starši ljudje Postojnske fare spomniti, da bi bil kakšni Postojničan ali Postojnski farni novo mašo pel, je bil ta dan (29. veliciga serpana) ne samo za Postojno, ampak tudi za celo tehantijo vesel in znameniten dan; zato so od vsih strani že zgodaj ljudje v Postojno vreli, in če je bilo kdej mnogo množice v Postojni, je je bilo ta dan gotovo več od vsaciga somnja, od vsaciga binkoštniga pondeljka in od vsaciga družiga znamenitiga shoda. — Postojnska cerkev ni narmanjši na Notranjskim, pa je bila vendar tako polna, da so za povabljenimi rodovinci posvečeni mašnik in drugi duhovni, ki so jih v cerkev spremili in jim pri sveti maši stregli, po večkratnim postanku po cerkvi komaj do veliciga altarja peršli; ker pa cerkev tolike množice ni mogla obseči, je mogla veči polovica pobožniga ljudstva zunaj cerkve biti. — Pri tej priložnosti so sloveči govornik gospod Dr. Leonard Klofutar ljudstvu govorili in dokazali prvič, da so duhovni ljudstvu vidni angeli, v drugim delu so pa novimu mašniku dolžnosti duhovskega stanu razložili in ljudstvo njemu, njega pa ljudstvu priporočili. — Za ta veseli dan so iskreni Slovan prečastiti gospod Postojnski tehant Anton Kure dokaj lepo pesem sestavili, za ktero je verli učenik v Postojni gospod Franc Vencajz napev napravil.

Iz Ljubljane. Gospod Valentin Sežun, kaplan per Svetim Petru v Ljubljani, je izvoljen fajmošter v Šent-Mihelu per Novim Mestu. Gosp. K. Huber, kaplan v Šmarji, je izvoljen fajmošter v Stari Oslici. Gosp. N. Zic, obsadni kaplan v Ljubljani, je v Laški Trebiž h kranjskimu polku začasno poklican. Gosp. A.

Pavlič je namestni drugi katehet normalnih šol v Ljubljani.

Razgled po keršanskim svetu.

Čudno. „Kat. noviny“ pišejo, da je te dni v Pešti umerl bogati kupec Hudec, kateri je bil husitake vere in njegov pogreb, da je bil pravi „kuriosum.“ Pokopal ga je kalvinski knüz čisto po kalvinsko, ležal je na luteranskih parah, zvonili so mu v katoliškimi zvoniku z nar večim zvonom, pokopali so ga na katoliškimi pokopališu, in pri pogrebu, sicer čisto kalvinskim, so naznanili za tega ranjciga husovca tri sv. maše, ki se bodo neki v katoliški cerkvi sv. Terezije brale, da bi Bog njegovi duši bil milostljiv! — „Čudno — pravijo novine — sej protestanti ne vic, ne sveto maše, ne molitve in daritve za mervte ne spoznajo: vender so pri pogrebu sv. maše v katoliški cerkvi za njegovo dušo napovedali. Tega čuda si drugač ne moremo razjasnovati, kakor da je ali sam ta husit, kateri je sicer keršanskiga obnašanja bil, pred smertjo svojo željo naznanil, da bi se za njegovo dušo v katoliški cerkvi dale maše brati, in v tej okolišini se on more za spreobrnjenja šteti (?); ali pa de njegova rodovina iz nekiga prirojeniga nagiba želeč svojo hvaležnost ranjčimu skazati, hoče svete maše za njega imeti“ (kterih pa se vo de v ti okolišini katoliški duhoven ne sme brati), „kar pa tudi resnico katoliške vere dokazuje, ko protestante same, vklub njih učenju, vender nekako znotranje čutilo in gnanje pri zgubi ljubih rodovincov, prijatlov in dobrotnikov k Bogu za nje vzdihovati, in jim vse dobro od Boga vošiti, pogosto opomina. To znotranje prirojeno čutilo, kteriga zlasti blaži duše v sebi ne morejo zatreti, očitno opomina protestante iz njih zmote in slepote, nasprot pa poterdjuje resnico katoliškiga učenja, ki ima zastavo v sv. pismu: „de je dobra in sveta reč, za mervte moliti in za nje darovati.“

V Moskavi je razbojnik fajmoštra cerkve svetiga Ludovika, gospod Konderta, napadel. Ko je skmetov peš domu šel, je bil naenkrat po glavi tako hudo udarjen, da se je kar zgrudil. Ko se je spet zavedil, je bil ves obropan, v kervi, in noga mu je bila zlomljena. Častnik Kozakevič je slišal stokanje, ga je v hišo pernesel in mu zdravnika poskerbel. Verni mu prav perserčno strežejo. Razbojnika še niso zvedili.

Češko. Za cerkev naših slovanskih apostelnov, ss. Cirila in Metoda, ki se bo v Karolinu v Pragi zidala, in se po vsem Češkem za njo zbira, je bilo do konca kimovca 30.796 gold. podpisanih; 15.098 gold. že zloženih. — Če se je neki kak Slovenic že na njo spomnil, ali ne?

Hervaško. Prevzvišeni gospod Senjski škof Mirko Ožegović so obdarovani od svetlga cesarja s komendatorskim križem Leopoldoviga reda, in več oseb iz duhovstva je dobilo različne rede. — Gospod Edvard Martinović, duhoven zagrebske škofije, gre z gospodam velikim namestnikom (generalvikaram) Kundekam za misjonarja v Ameriko.

Po pismih iz Rima Ludovik Napoleon svetiga očeta prosi v Pariz priti in ga francoskiga cesarja kronati. Zato imajo perčakovati, da se bo Jeruzalemsko mesto turški oblasti vzelo.

Iz Berolina se piše, da je silno nevarno bolnimu prečastitimu kardinalu Dipenbroku nekoliko odleglo. De bi pač Bog temu slovitemu škofu spet zdravje dodelil in prid katoliške cerkve na Nemškim!